

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4C/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818200795
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2022:7818200795.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobkyne H. E., nar. XX. X. XXXX, bytom R. XX, XXX XX B., zast. JUDr. Ladislav Török, advokát, Šafárikova 8, 048 01 Rožňava, proti žalovanému Slovenská republika, zast. Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00166481, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 1.345,61 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. P r i z n á v a žalovanému náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 20% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 3.345,61 eur a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že uznesením povereného príslušníka PZ Obvodného oddelenia PZ Rožňava bolo dňa 27.05. 2010 (ČVS: ORP-200/RV-RV-2010), podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, vznesené obvinenie voči nej pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12. 2005. Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa, prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá však bola následne rozhodnutím príslušného dozorujúceho prokurátora zamietnutá ako nedôvodná. Oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 08.06. 2016, sp.zn. 3T/35/2015, právoplatným a vykonateľným dňa 26.06. 2016 bola žalobkyňa v zmysle § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok. Aj keď citovaný zákon výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, s poukazom na judikatúru treba konštatovať, že v tomto prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle totiž aj zastavenie trestného stíhania alebo práve oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania a v zmysle právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4M Cdo 15/2009). Čiže systematickým a logickým extenzívnym výkladom

z.č. 514/2003 Z.z. sa dospeje k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, teda nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím

(Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.02. 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslom 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.06. 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994 - tieto závery, prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné). Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody si žalobkyňa uplatnila u žalovaného ako orgáne príslušnom podľa § 4 ods. 1 písm. f/ vyššie citovaného zákona, v súlade s § 15 ods. 1,2 zč. 514/2003 Z.z. Žalovaný však žiadosť žalobkyne ako nedôvodnú odmietol. Trojročná premlčacia doba začala v tomto prípade plynúť odo dňa 27.06. 2016, t.j. deň po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 08.06. 2016 sp.zn. 3T/35/2015 v súlade s § 19 ods. 1 cit. zákona. Vzhľadom k tomu, že nárok na náhradu škody si žalobkyňa uplatnila na príslušnom orgáne konajúcim v mene štátu dňa 09.01. 2017, k premlčaniu právneho nároku žalobkyne dôjsť nemohlo. Žalobkyňa vznikla nemajetková morálna ujma spojená s trestným stíhaním, nakoľko bola poškodená jej dobrá povesť, česť a dôstojnosť. Trestné stíhanie, ktoré trvalo neprimerane dlho, zároveň výrazne zasiahlo do jej duševného zdravia, nakoľko počas celého trestného konania bola psychicky na dne a v strese, navštevovala preto psychiatrickú ambulanciu a taktiež bola aj hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení v B.. Keďže sa nevedela brániť a hájiť svoje práva, ako obvinená, na zastupovanie svojich práv v trestnom konaní, splnomocnila advokáta. Lekárska správa zo dňa 07.02. 2018 potvrdzuje, že žalobkyňa má ťažké psychické problémy, v noci sa niekoľkokrát budí, má stavy úzkosti, triašky a stráni sa verejnosti. Poskytovaním právnej pomoci jej vznikla majetková škoda, a to náklady spojené s obhajobou počas celého trestného konania v celkovej výške 1.345,61 eur, ktoré žalobkyňa uhradila dňa 18.08. 2016 zvolenému obhajcovi. Trovy obhajoby boli vyčíslené v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Náhradu škody, ktorú si žalobkyňa uplatňuje, s poukazom na ust. § 17 ods. 1,2 a § 18 ods. 1,3 cit. zákona vo výške 3.345,61 eur. Táto pritom predstavuje súčet skutočnej škody, t.j. 1.345,61 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 2.000,- eur.

2. Žalovaný v konaní tvrdil, že z obsahu žaloby a pripojených príloh bolo zistené, že podaniu žaloby predchádzal postup žalobkyne v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. v rámci ktorého bola dňa 11.01. 2017 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Bratislava doručená žiadosť JUDr. Ladislava Töröka, právneho zástupcu žiadateľky H. E. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Z písomného vyjadrenia Generálnej prokuratúry SR Bratislava č. VI/4 Gc 7/17/1000-8 z 28.04. 2017 vyplýva, že Generálna prokuratúra SR uplatňovaný nárok na náhradu škody pre H. E. neuspokojila a preto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odmietla. Keďže spôsob vybavenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnej prokuratúre SR je relevantný aj pre súdne konanie, žalobkyňou uplatňovaný nárok na náhradu škody považuje za nedôvodný. Žalobou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. tvrdiac, že škoda a nemajetková ujma jej boli spôsobené nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia, vydané povereným príslušníkom Obvodného oddelenia PZ SR v Rožňava, sp.zn. ČVS: ORP-200/TV-2010 GA zo dňa 27.05. 2010 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1,2 Trestného zákona účinného do 31.12. 2005. K tvrdenému je potrebné zdôrazniť, že v danom trestnom konaní, z dôkazného stavu zisteného v čase vznesenia obvinenia, vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobkyňa sa dopustila konania, ktoré vykazovalo všetky znaky stíhaného trestného činu. Poverený príslušník PZ pri postupe podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vychádzal predovšetkým z trestného oznámenia poškodeného I. R., následne zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného I. R. zo dňa 10.05. 2010 (uskutočneného po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 13.10. 2010), z obsahu ktorých vyplývali skutočnosti, ktoré usvedčovali obvinenú zo spáchania trestného činu. V týchto intenciách bola prokurátorom aj zamietnutá sťažnosť obvinenej H. E., keď osobitne v uvedenom uznesení prokurátora bolo poznamenané, že predovšetkým na základe výsluchu svedka - poškodeného I. R. a listiny označenej ako "Vec: pôžička" zo dňa 13.10. 2005, preukazujúcej pôžičku v sume 100.000,- Sk, považuje uznesenie povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia za odôvodnené a v súlade so zákonom. V danej trestnej veci prokurátor opatrením zo dňa 10.10. 2012 nariadil vyšetrovanie, keď pre objektívne vyhodnotenie spornej písomnosti - "Vec: pôžička" bolo nevyhnutné pribrať Kriminalistický a expertízny ústav PZ SR Bratislava k vypracovaniu

znaleckého posudku z odboru písomznalctva pre určenie pisateľa tejto písomnosti. V priebehu ďalšieho vyšetrovania bolo zistené, že H. E., ktorá v rozhodnom čase pôsobila ako barmanka v bare Casablanca, ktorý navštevoval poškodený I. R., žila v spoločnej domácnosti s B. E. ako druh a družka, ktorý za H. E. vybavoval jej písomnú korešpondenciu a to vo vzťahu k úradom a rôznym inštitúciám. V zmysle záverov opakovaného znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ SR sp.zn. POZ-KEÚ-Ba-EXP-2014/2228 z 20.03. 2014 bol ako pisateľ sporného textu identifikovaný B. E., ktorý túto skutočnosť nepoprel. V nadväznosti na zistené menovanému bolo vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu. Ku konfrontácii výpovede B. E. s poškodeným I. R. a k ozrejmeniu ďalších skutočností a rozporov však nedošlo z dôvodu úmrtia poškodeného dňa 13.05. 2013. Je zrejmé, že ak v zmysle záverov znaleckého posudku, pisateľom spornej listiny bol obvinený B. E., tento mohol časť textu listiny - "Vec: pôžička" vyhotoviť po vzájomnej dohode s obvinenou H. E., ktorá sa s poškodeným I. R. v rozhodnom období osobne stretávala v priestoroch baru Casablanca, kde pracovala ako barmanka, čo vyplynulo tak z výpovede poškodeného, ako aj obvinenej. V neposlednom rade bolo preukázané, že v rozhodnom čase mala obvinená finančné problémy, ktoré si zrejme chcela riešiť uvedeným spôsobom za spoluúčasti obvineného B. E., osoby s kriminálnou minulosťou, keď tento v registri trestov mal v čase podania obžaloby 13 záznamov, z toho 9 majetkovej povahy. V nadväznosti na vyššie je potrebné zdôrazniť, že prokurátor podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku môže zastaviť trestné stíhanie, iba ak je nepochybné, že skutok, pre ktorý je vedené trestné stíhanie, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V ostatných prípadoch, ak vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom pre podanie obžaloby zároveň dovoľujú záver o vine obvineného i o jeho nevine, a ďalšie dôkazy už nemožno vykonať v prípravnom konaní, prokurátor v zmysle ustálenej praxe nemôže nahradiť v takom prípade prejednanie veci v konaní pred súdom a musí pristúpiť k podaniu obžaloby. Z uvedeného dôvodu nemožno prijať záver, že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané bez existencie relevantných podkladov, a preto by ho bolo nutné považovať za nezákonné. V danom prípade rozhodujúcim je posúdenie zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania voči žalobkyni. Je nepochybné, že v posudzovanom konaní nebolo preukázané (a ani tvrdené) porušenie žiadnych základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom. Žiaden orgán, ktorý konal v predmetnej trestnej veci, rozhodnutie o stíhaní H. E. neoznačil za nezákonné, t.j. také, ktoré vzhľadom na skutočnosti zistené v štádiu jeho vydania, nemohlo byť vydané. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí. Iný záver by viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t.j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré síce bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím, ale na základe dokazovania vykonaného po jeho vydaní bol v trestnom konaní ustálený iný záver. Poukázal na právny názor prezentovaný v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, zásadne odlišný od právneho názoru prezentovaného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4M Cdo 15/2009 a ďalších rozhodnutiach, na ktoré je poukázané v žalobe. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom patrí medzi základné práva, ktorých dostupnosť podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len "ústava") je odkázaná na zákon č. 514/2003 Z.z. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom však nie právom absolútnym, pretože v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy, v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie, t.j. náhrada škody sa neposkytuje automaticky každému, voči komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom, ale iba tomu, u koho sú splnené všetky predpoklady ustanovené v zákone č. 514/2003 Z.z. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCDo 20/2009). Niektoré zásady do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdánlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona (Trestný poriadok). Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Teda nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej vznesené obvinenie z trestného činu, na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr došlo k oslobodeniu spod obžaloby (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 201/2007). Názor, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok

nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, prezentoval tiež Ústavný súd SR v náleze z 13.11. 2013 č. II ÚS 163/2013 - 50, keď dospel k záveru, že "skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba, v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila". Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu. V tejto súvislosti dával do pozornosti aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08 z 20.06. 2013), v zmysle ktorého skutočnosť, že bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, samo o sebe neznamená, že trestné stíhanie bolo od začiatku nezákonné alebo inak vadné. V rozhodnutí sa konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. To znamená, že musí predstavovať "spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. Pokiaľ ide o podmienku zákonnosti, v prerokováanej veci nič nenaznačuje, že by policajný orgán a prokurátor ustanovenia Trestného poriadku a Trestného zákona uplatnili zjavne nesprávne alebo takým spôsobom, aby dosiahli svojvoľné závery". V zmysle uvedeného za nezákonné možno teda považovať len také rozhodnutie, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím a ani neskôr nebolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené, resp. jeho nezákonnosť nebola žiadnym príslušným orgánom verejnej moci ani inak konštatovaná. Pokiaľ by súd rozhodol inak, vec by nesprávne právne posúdil. Základným predpokladom nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, t.j. skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu majúcemu za následok zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere, v dôsledku čoho k náprave nepostačujú iné právne prostriedky. Žalobkyňa dostatočne nepreukázala existenciu titulu na náhradu škody, ani príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nezákonným rozhodnutím a nárokom na náhradu škody vrátane nároku na nemajetkovú ujmu. V danom prípade nie je splnená ani zákonná podmienka definovaná v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorej splnenie je predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Aj keď pravdepodobnosť, že skutkom bol spáchaný trestný čin sa nepotvrdila a žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby, uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať automaticky za nezákonné a to práve s ohľadom na vyššie popisované okolnosti prípadu. Prokurátor nezodpovedá za celý výsledok trestného konania ak na vznesenie obvinenia boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné podmienky, z dôvodu ktorého nebolo príslušnou prokuratúrou zrušené v konaní o sťažnosti. Žalobkyni nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že v čase začatia trestného stíhania bolo dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu podvodu žalobkyňou, dôvodnosť trestného stíhania bola potvrdzovaná realizovanými vyšetrovacími úkonmi, ktoré korešpondovali s okolnosťami uvádzanými v trestnom oznámení poškodeného ako aj v jeho výpovedi a až v priebehu trestného konania došlo k zmene dôkaznej situácie, čo viedlo k oslobodeniu žalobkyne spod obžaloby.

3. Súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom č.k. 4C/16/2018 - 77 zo dňa 16.04. 2019 a to tak, že vyslovil, že Uznesenie Policajného zboru SR Rožňava ČVS: ORP-200/RV-RV-2010 zo dňa 27.05. 2010 je nezákonným rozhodnutím v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ z.č. 514/2003 Z.z..

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný.

5. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/128/2019 - 118 zo dňa 15.07. 2020 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Súd vykonal dokazovanie nasledujúcimi listinnými dôkazmi : uznesením OO PZ SR Rožňava ČVS: ORP-200/RV-RV-2010 GA zo dňa 27.05. 2010, sťažnosťou proti tomuto uzneseniu z 21.06. 2010, uznesením OP v Rožňava Pv 269/2010 - 8 zo dňa 20.09. 2010 a rozsudkom OS Rožňava č.k. 3T 35/2015 - 390 zo dňa 08.06. 2016, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 09.01. 2017, odmietnutím tejto žiadosti GP SR zo dňa 08.04. 2017, lekárskou

správou psychiatrickej ambulancie zo dňa 07.02. 2018, správou MUDr. Jozefa Karpinského zo dňa 26.08. 2021.

7. Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 15.06. 2021 uviedla, že jej otec je onkologický pacient, postúpil tri operácie, pohybuje sa v podstate len doma. Od roku 2010, ako sa to udialo, zhoršil sa jej zdravotný stav, vlastne doteraz sa necíti dobre, v tomto smere je ukrižovaná. Celkovo čo sa týka poškodenia jej mena, v živote nemala žiadny konflikty s nikým, ani nijaké problémy. Zo zdravotného hľadiska je zle na tom celú dobu, trpí, zmenil sa jej úplne život. Začalo to počas vyšetrovania, vyhľadala psychiatra, bola v stave, že prestala chodiť vonku, zle jej bolo, odpadávala, začala nespavosť, úplne zostala izolovaná doma. Vzniklo to vtedy. Vlastne aj tie vypočúvania, to veľmi zle na ňu vplývalo, bolo to dosť časté, pán vyšetrovateľ bol nepríjemný pán, toto ju dalo psychicky dole. Od vtedy pravidelne navštevuje psychiatra, každé dva týždne, berie lieky, trpí panickou poruchou, depresívnou poruchou, nespavosťou, je závislá na liekoch. Od začiatku navštevovala psychiatra MUDr. Jozefa Karpinského, má tam založenú zdravotnú kartu. U psychológa nebola, hneď išla za psychiatrom, lebo sa cítila veľmi zle, mala veľké tlaky na hrudi, odpadávala, mala závrate. Zo dňa na deň prišla o sluch, na krčnom jej povedali, že všetko má v poriadku. Lekári jej povedali, že prišla o stresové ucho, vôbec nepočuje na ľavé ucho. Zanechalo to na nej stopy, keď bola obvinená, bola v šoku, ako ľudia na ňu pozerali, prestala sa s ľuďmi stýkať, nezačala sa cítiť lepšie, je to doteraz. Odišla zo zamestnania, prišli tieto problémy, nevedela pracovať, mala pocit, že to nezvláda, necítila sa dobre aj tým, ako na ňu ľudia pozerali. Bolo to po tomto incidente. Až po dlhšom čase sa zamestnala, asi o tri - štyri roky. Pracovala tam rok. Od vtedy sa nikde nezamestnala. Nechodievala nikde, rodičia sú starší, nebola schopná nikde chodiť, ráno skoro do obchodu - potravín, vo veľkých obchodoch sa jej motá, stalo sa, že prišla bez nákupu domov. Všetko sa zmenilo. Mala menšie deti, chodili von, oslavy s priateľmi, s rodinou, teraz nechodievala von. Ten prípad, ako bola obvinená, to bol spúšťač. Nevie prečo, hneď navštívila psychiatra a nie psychológa, psychológa ani nehľadala. Bolo to asi dva roky pred tým, dal jej niečo na ukludnenie, nebolo to pravidelné. Diagnóza nebola presne stanovená, utiahla sa do seba, bola to slabšia depresia, úzkostné stavy, ona sa partnera (B.E. E.) nevedela zbaviť, rozišli sa. Žili spolu 9 rokov, v čase vedenia trestného stíhania už neboli spolu, aj boli spolu, ale zdržiaval sa v R. pri mame, prišiel - odišiel, to bolo také fungovanie. Nežili, ako by mala žiť rodina. Nechoval sa tak, ako by sa mal chovať, nestaral sa o rodinu, jej vadilo, že sa nestaral o dcéru, nevenoval sa jej, dcéru majú spolu.

8. Svedkyňa H. J., matka žalobkyne vo svojej výpovedi uviedla, že to obvinenie, čo sa týka dcéry bolo nepravdivé, bol to pre nich s manželom, ako aj rodinu šok, keď bola obvinená z takého činu, ona svoje deti vychovala v čestnosti, slušnosti, pracovala 36 rokov s deťmi ako vychovávateľka, bol to pre nich šok pre celú rodinu a hlavne pre ňu, čo ju psychicky položilo, zo zdravej dcéry sa stala ruina. Mala depresívne stavy, strach, úzkosť, nemohla ju do obchodu poslať, prišla bez nákupu, nechcela medzi ľuďmi, stratila kamarátky, ľudia sa jej pýtali, čo sa deje, že nevyzerá dobre. Boli to také stavy, že to vplývalo na celú rodinu. Manžel ochorel, ona má zdravotné problémy. Dodnes má dcéra zdravotné problémy, navštevuje psychiatra. Keď jej rozprávala, ako bola vypočúvaná na polícii 3 hodiny, nedovolil jej ísť na vzduch, mala triašky, trpí nespavosťou, prakticky ani nevie nejakú prácu zastávať, kde by sa mohla zamestnať, má šťastie, že je s nimi v domácnosti, pomáhajú jej so základnými vecami. Zo zdravej normálnej dcéry sa úplne stala ruina. Verí, že v tom bola úplne nevinne, vždy si hovorili pravdu, od malička. Odišlo jej stresové ucho, nepočuje na ľavé ucho. Toto bolo úplne zbytočné obvinenie, nevie sa dodnes z toho spamätať, to zanechá určité následky na psychike človeka. Bola citlivá ako dieťa. Navštevuje psychiatra, zo zdravej súcej ženy sa stala troska. Povedala, že v živote si nič nepožičala, nič nepodpisovala, na tom sa nepodieľala, ona nechápala, čo to má byť, ako jej povedala, ako ju vypočúval policajt, ako ju deptali, zostala z toho v šoku, povedala jej, že treba vyhľadať lekára, počúvala ju, začalo sa to zhoršovať, potom súdne poťahovačky, hovorila, prečo ju obviňujú, nikdy nič nezobrala, nepodpisovala. Bola veselá, chodila do práce. Potom sa uzatvorila do seba, jej dcéra nechápala čo je s mamkou, ani syn nechápal, brala lieky, cez deň si musela ľahnúť, kamarátky sa na ňu vypytovali. Budila sa v noci. Vždy hovorila, že bola čestná, spravodlivá, prečo sa toto všetko stalo. Vracala sa bez nákupov, povedala, že nemohla vidieť ľudí, bolo jej zle, musela ísť von. Mala obdobia, že nechcela ísť von, povedala, že sa pozdraví a nikto sa s ňou nedá do reči. Na psychiatrii sa začala liečiť v roku 2010 alebo 2011, chodila pravidelne, raz bola hospitalizovaná, ťažko znášala nemocnicu. Pred začatím trestného stíhania bola na psychiatrii, nevie úplne prečo. Mala druhu B. E.W.R., s ním má dcéru, rozišli sa, ona si nesťažovala, chodila do práce, robila na Soroške v Kolibe, nejak až tak často neboli v styku, nevypytovala sa, keď potrebovala pomoc ozvala sa. To, že navštívila psychiatra vedela, nepýtala sa, čo bolo dôvodom a ten spúšťač potom prišiel po tom celom.

9. Ošetrojúci lekár žalobkyne MUDr. Jozef Karpinský , psychiater vo svojej správe zo dňa 26.08. 2021 na otázky položené stranami sporu odpovedal, že prvá návšteva žalobkyňou jeho ambulancie bola 22.02.2010. Žalobkyňa mala asi 6 rokov trvajúce problémy, ktoré sa postupne stupňovali. Pocity strachu k večeru, rozbúchalo sa jej srdce, zle sa jej dýchalo, mala tlaky na hrudníku. Pri prvom vyšetrení mávala pocity strachu a úzkosti už denne, oblieval ju pot, chytí ju triaška, mala tlaky na hrudníku, búšilo jej srdce. Mávala záchvaty plaču. V noci nevedela spať, bola unavená, vyčerpaná. Pri prvom vyšetrení trestné stíhanie nespomínala. Príčina Úzkostne depresívnej poruchy nie je známa. Niektorí autori uvádzajú genetické faktory, iní hovoria, že príčinu treba hľadať v detstve. Veľký podiel na vzniku onemocnenia má kumulácia stresových faktorov, nadmerná psychická záťaž, zlá socioekonomická situácia. U žalobkyne sa na vzniku psychickej poruchy podieľalo viacero faktorov, ktorý bol prvoradý sa nedá určiť. Trestné stíhanie nezohralo u menovanej pozitívnu úlohu, ale napriek tomu sa menovaná o ňom zmieňovala len okrajovo a on sa o ňom prvýkrát dozvedeli až z prepúšťacej správy z Psychiatrického oddelenia v septembri 2010. Pri ďalších kontrolách spomínala, že vyšetrovateľ bol voči nej hrubý, nekorektný, deptal ju a ona to veľmi ťažko niesla. Do konca roka 2010 navštevovala jeho ambulanciu aj 2x mesačne a stav sa výraznejšie nezlepšil. O trestnom stíhaní sa zmieňovala len okrajovo a to nebol hlavný námet rozhovorov. Dominovali úzkostné a depresívne poruchy a s nimi spojené vegetatívne a somatické symptómy. Po poslednej návšteve ambulancie 23. decembra 2010 prestala ambulanciu navštevovať. Ako uviedla neskôr, mala pocit, že liečba jej nepomáha, preto sa stiahla do ústrania. Verila, že svoje ťažkosti vyrieši sama. Do jeho ambulancie prišla znovu 18.04. 2013 a uviedla, že za celú dobu, čo u nich nebola, sa u nej nič nezmenilo, má rovnaké ťažkosti a navyše sa pridružili bolesti kĺbov, svalstva, šliach. Hlavné obdobie vyšetrovania bolo asi v rokoch 2010 - 2013 a keďže v tom období s ňou nemali kontakt, nevie sa ani vyjadriť, ako to znášala. O súdnych pojednávaniach hovorila až po ich skončení. Hovorila, že to bolo pre ňu veľmi ponižujúce, keďže bola krivo obvinená. Nedá sa jednoznačne pripísať zlý zdravotný stav menovanej udalostiam, ktoré prežila a prežívala počas vedenia trestného stíhania, hoci trestné stíhanie zohralo určite negatívnu úlohu a ťažkosti len znásobilo. Ako uviedol, závažné psychické symptómy sa objavili ešte pred započatím trestného stíhania. Vzhľadom k tomu, že menovaná sa lieči už viac ako 11 rokov a stav sa vôbec nezlepšuje, prognóza úplného uzdravenia je málo nádejná. Opakovane jej bola ponúknutá hospitalizácia na psychiatrickom oddelení, ale doteraz ju neprijala. Očakával, že by sa preliečením na psychiatrickom oddelení stav mohol zlepšiť, ale keďže k hospitalizácii nedošlo, je to len v hypotetickej rovine.

10. Súd posúdil vec podľa z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

11. Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

12. Podľa § 15 ods. 1,2 vyššie cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o trestne, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

13. Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

14. Podľa § 19 ods. 1 vyššie cit. zákona v znení neskorších predpisov sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

15. Podľa § 17 ods. 1,2 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

16. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že Uznesením ČVS: ORP-200/RV-RV-2010 GA zo dňa 27.05. 2010 bolo vznesené obvinenie voči žalobkyni pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1/, ods. 2/ Trestného zákona účinného do 31.12. 2005 z dôvodu, že obvinená vystupujúca pod menom H. E., nar. XX.XX. XXXX, bytom B. dňa 13.10.2005 v Rožňave v priestoroch baru Casablanca pod zámienkou kúpy bytu si požičala od poškodeného I. R., nar. XX.XX. XXXX, bytom B. X. N. Č.. X peniaze v hotovosti vo výške 100.000,- Sk s prísľubom, že mu ich do 31.12. 2009 splatí, pričom spísala o pôžičke doklad, v ktorom uviedla údaje nejestvujúcej osoby H. E., nar. XX.XX. XXXX, peniaze doposiaľ nevrátila, čím spôsobila pre poškodeného I. R. škodu vo výške 3.319,39 eur. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa sťažnosť dňa 21.06.2010, ktorá bola Uznesením OP v Rožňave Pv 269/2010 - 8 zo dňa 20.09.2010 zamietnutá. Rozsudkom OS Rožňava č.k. 3T/35/2015 - 390 zo dňa 08.06.2016, právoplatného dňa 26.06.2016, bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená, pretože sa nedokázalo, že sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná. Žalobkyňa podala na GP žiadosť o predbežné prerokovanie jej nároku, ktorá bola odmietnutá ako nedôvodná. Žalobu na súd podala v 3 - ročnej premlčacej lehote, keď o škode sa dozvedela 27.06.2016 (deň po právoplatnosti trestného rozsudku) a žalobu podala dňa 15.03.2018.

17. Ak k spôsobeniu škody žalobkyni ako obvinenej došlo takým nezákonným uznesením o vznesení obvinenia, rozhodnutím o väzbe alebo iným nezákonným rozhodnutím vydaným počas jeho trestného stíhania, proti ktorému poškodená žalobkyňa využila možnosť podať sťažnosť, štát za túto škodu zodpovedá, pričom tejto povinnosti sa nemôže zbaviť (§1 až 6 citovaného zákona). Zákon pritom výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia žalobcu spod obžaloby. V súlade s ustálenou súdnou praxou štát ale zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím a následným vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená vo viacerých skorších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., na podstate právnych záverov ktorých súdna prax zotrvala aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodovanie súdov sa ustálilo o. i. na názore, že ten, proti komu trestné stíhanie bolo zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, podľa relevantného zákona o zodpovednosti štátu zásadne má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991) z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu.

18. Súd dospel k záveru, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, t.j. úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a keďže žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Rožňave a uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobkyni možno považovať za nezákonné.

19. Zmyslom citovaného zákona je, aby každá ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu voči fyzickej osobe bola odčinená, pričom nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaných rozhodnutí, ale splnenie tejto podmienky je potrebné vykladať extenzívne. Ústavne konformným preto je výklad, že oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom, z hľadiska posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím jej príslušných orgánov (v danom prípade o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia), má rovnaké dôsledky ako zrušenie týchto rozhodnutí pre nezákonnosť. Štát totiž, hoci má povinnosť vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, zároveň musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, a nemôže preto sa zbaviť zodpovednosti za ich prípadne mylný postup. Podstatným z tohto hľadiska preto nie je to, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, ale to, že ich podozrenie v trestnom konaní sa nepotvrdilo a nezákonnosť rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, bola tak preukázaná právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku, vychádzajúc z ktorého, sporné rozhodnutia je tak potrebné považovať za zrušené (uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo/15/2009). Skutočnosť, že formálne

nedošlo k ich zrušeniu na tom nič nemení, keďže podstata nároku na náhradu škody sa viaže jedine na celkový výsledok trestného stíhania s tým, že na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/15/2009 pri posudzovaní podstatných nárokov na náhradu škody sa viaže na celkový výsledok trestného stíhania a keďže došlo k oslobodeniu spod obžaloby, došlo aj k zbaveniu právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia a ako na nezákonná treba hľadiť na všetky rozhodnutia vydané v priebehu trestného stíhania, keďže právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku trestné konanie sa končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, keďže výsledok trestného stíhania znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia, keďže (podľa výsledku) je zjavné, že takéto konanie vôbec nemalo byť vedené a na žalobkyňu je potrebné hľadiť ako nevinnú, čím je základ nároku na náhradu škody daný. Vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale pri ponechaní základu nároku taktiež vyžaduje aj konkrétne preskúmanie, rovnako aj vo vzťahu k vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a tento vzťah príčiny a následku je potrebné posudzovať v príčinnej súvislosti.

20. Podľa § 420 ods. 1/ Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

21. Tradične sa vyžaduje, aby boli naplnené nasledovné predpoklady a to protiprávny úkon, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom, škodou a zavinenie. Predpokladom vzniku povinnosti na náhradu škody je výskyt škody. Dôkazné bremeno ohľadom vzniku škody a jej rozsahu znáša poškodený. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1/ OZ škodca zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Z tejto vyplýva, že poškodený musí v spore okrem protiprávnosti a vzniku škody preukázať, že je medzi nimi vzťah príčinnej súvislosti. Súd sa po zistení škody zameria na to, či je medzi skutočnosťami, ktoré prichádzajú do úvahy ako príčiny vzniku škody a škode predchádzajú je protiprávny úkon, resp. určitým spôsobom kvalifikovaná škodná udalosť, alebo také skutočnosti, s ktorými sa podľa zákona spája zodpovednosť. Pri kladnom závere súd zisťuje, a to vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, či táto skutočnosť skutočne vznik škody spôsobila, teda či by škodlivý následok nastal aj bez tejto skutočnosti (príčiny). Úsudok o zistenej príčinnej súvislosti musí byť v súlade s poznatkami vyplývajúcimi zo spoločenských a prírodných vied, ako i s pravidlami logického myslenia. Za mimoriadne dôležité možno považovať, že zodpovednosť nemožno robiť neobmedzene závislou na kauzalite, pretože by to mohlo viesť k neobmedzenému a tým aj k neúnosnému ukladaniu povinnosti nahradiť škodu.

22. Spravidla sa na vzniku škody podieľa viacero príčin. Pre tieto prípady súdna prax stanovila, že príčinná súvislosť ako vzťah príčiny a následku je potrebné v prípade pôsobenia viacerých príčin a z nich vyplývajúcich následkov chápať ako reťazenie príčin a následkov nielen postupnosti vecnej ale i postupnosti časovej (NS ČR, sp.zn. 32Cdo/192/2007) a ďalej ak viac skutočností spolu pôsobilo na vznik škody je podstatné určiť, či pôvodná skutočnosť je tou skutočnosťou, bez ktorej by nedošlo k škodlivému následku alebo k tejto skutočnosti pristúpila nová skutočnosť, ktorá bez ohľadu na pôvodné skutočnosti samostatne pôsobila ako príčina škody. Ak je príčin vzniku škody viac, pôsobia z časového hľadiska buď súbežne alebo následne, pričom sa časove neprekrývajú. V takomto prípade je pre existenciu príčinnej súvislosti nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny možno vyvodit' vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (uznesenie NS SR sp.zn. 1Cdo/105/2012 publikované pod č. 31/2013).

23. Ako vyplýva zo správy psychiatra MUDr. Jozefa Karpinského zo dňa 26.08. 2021 poškodenie zdravia žalobkyne - ochorenie diagnostikované ako úzkostne depresívna porucha u žalobkyne bola diagnostikovaná prvýkrát v roku 2010, pričom už asi šesť rokov predtým pociťovala zdravotné problémy, ktoré zodpovedajú tomuto ochoreniu. Ako psychiater uvádza, príčina vzniku tohto psychického ochorenia nie je známa, pričom niektorí autori uvádzajú genetické faktory, iní hovoria, že príčinu treba hľadať v detstve. Veľký podiel na vzniku tohto ochorenia má kumulácia stresových faktorov, nadmerná psychická záťaž, zlá socioekonomická situácia. U žalobkyne sa na vzniku psychickej poruchy podieľalo viacero faktorov, pričom ktorý bol prvoradý, sa určiť nedá. Zlý zdravotný stav žalobkyne sa nedá jednoznačne pripísať udalostiam, ktoré prežila a prežívala počas vedenia trestného stíhania, hoci trestné stíhanie zohralo určite negatívnu úlohu a jej ťažkosti len znásobilo. U žalobkyne sa závažné psychické symptómy objavili ešte pred začatím trestného stíhania. Podstatná je aj skutočnosť uvedená v správe ošetrojúceho psychiatra, že žalobkyňa sa v období od 23.12. 2010 do 18.04. 2013 u neho ambulantne

neliečila, teda sa nevie vyjadriť k tomu, ako žalobkyňa znášala obdobie trestného stíhania, vedeného voči jej osobe.

24. Súd je toho názoru, že z týchto podstatných dôvodov neboli splnené podmienky zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Preto v tejto časti žalobu zamietol.

25. Žalobkyňa si okrem toho uplatnila nárok na náhradu majetkovej škody a to náklady spojené s obhajobou počas celého trestného konania vo výške 1.345,61 Eur, ktoré uhradila žalobkyňa dňa 18.08.2016 zvolenému obhajcovi (o čom predložila súdu listinné dôkazy). Trovy obhajoby boli vyčíslené v súlade s vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pričom presný výpočet jednotlivých úkonov právnej služby, resp. jednotlivých čiastkových odmien je obsiahnutý v listinnom dôkaze, ktorý žalobkyňa pripojila k žalobe. Súd v tejto časti považoval nárok žalobkyne za dôvodný (dôvody uvedené v ods. 18 a 19 rozsudku), mal preukázaný vznik škody, protiprávny úkon, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a zavinenie. V tejto časti žalobe vyhovel.

26. Podľa § 255 ods. 2/ CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobkyňa mala úspech vo veci v 40%, žalovaný v 60%, súd teda priznal náhradu trov žalovanému v rozsahu 20%.

27. Podľa § 262 ods. 2/ CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd 1. inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súde Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 C. s. p. podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z. - Exekučného poriadku).